

noget bud på, hvornår der begynder at ske noget?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige, at der sker meget i løbet af 2004, og det har jo noget at gøre med, at regeringen sammen med Dansk Folkeparti har gjort op med det mantra, der hed, at der skal nedlægges kapacitet, og at der derimod oprettes mere kapacitet for at lette det pres, der er på kriminalforsorgens institutioner. Det store problem i Danmark er jo, at flere og flere begår meget grov kriminalitet, så der er behov for at varetægtsfængsle folk netop af hensyn til retsfølelsen.

Jeg vil sige til fru Lissa Mathiasen, at der er ingen, der kan give et bud på, hvordan f.eks. udviklingen i antallet af varetægtsarrestanter vil være inden for de næste par måneder. Men det er klart, at det er regeringens førsteprioritet, at de personer, som ikke må være på fri fod, fordi det krænker retsfølelsen, naturligvis skal sættes bag tremmer, og så må man håbe, at bødeforsone og andre, der venter på at komme ind at afsone, kommer ind at afsone så hurtigt, som det overhovedet kan lade sig gøre. Men vi skal først have kapaciteten udvidet, og det første ryk vil ske i løbet af 2004, men naturligvis også i årene fremover til stor gavn for kriminalforsorgen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 14.00

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 81:

Forslag til folketingsbeslutning om støtte til børn af forældre, der er under behandling for alvorlige psykiske lidelser eller misbrug af alkohol, narkotika eller lignende.

Af Margrethe Vestager (RV) m.fl.
(Fremsat 2/12 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henriette Kjær):

Dette beslutningsforslag vil pålægge regeringen i indeværende folketingsår at tage de nødvendige lovgivningsinitiativer til at sikre et landsdæk-

kende tilbud om terapeutisk støtte til børn af forældre, der er under behandling for alvorlige psykiske lidelser eller misbrug af alkohol, narkotika eller lignende, herunder etablering af børnevenlige faciliteter på alle landets behandlingscentre og -afdelinger.

Regeringen er enig med forslagsstillerne i, at her har vi at gøre med en gruppe af børn og unge, som absolut har behov for hjælp. Der er virkelig brug for at sætte ind, ikke mindst med tanke på den negative sociale arv, som disse børn har en øget risiko for. Det var også derfor, regeringen nedsatte ministerudvalget for negativ social arv og mobilitet. Regeringsudvalget kom for godt et halvt år siden med en strategi for, hvordan den negative sociale arv brydes.

Vi ved godt i regeringen, at den negative sociale arv hverken brydes i dag eller i morgen. Der skal et langt, sejt træk til, men vi har lagt kimen til en god begyndelse med strategien »En god start til alle børn«.

Ud over de initiativer, vi nu er ved at sætte i gang og føre ud i livet som en opfølgning på strategien, er der blevet afsat rigtig mange penge på det her område. I forbindelse med psykiatrupuljen for 2003-2006 blev der afsat 50 mio. kr. årligt til støtte til en række særlige prioriteringsområder, herunder til udbygning af indsatsen for børn af psykisk syge forældre.

Ved satspuljeforhandlingerne for 2003 blev der bevilget godt 17 mio. kr. årligt til sundhedsplejen og til anden tværfaglig indsats, og der blev peget på, at det især var børn i misbrugsfamilier, der havde behov for yderligere støtte. Igen ved satspuljeforhandlingerne for 2004 er der afsat penge til området. Der blev afsat 20 mio. kr. om året til styrkelse af det tværfaglige samarbejde i forhold til udsatte børn, ikke mindst i forhold til børn af misbrugere eller psykisk syge forældre. Derudover har SUS, Socialt Udviklingscenter, fået bevilget knap 1,4 mio. kr. over en 2-årig periode til vidensformidling og koordinering i forhold til børn af psykisk syge forældre.

Når regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget, skyldes det primært to ting: For det første er det regeringens holdning, at det vil være uansvarlig økonomisk politik fra regeringens side at poste yderligere 80 mio. kr. i området, før vi ved, hvad vi får for de allerede afsatte 350 mio. kr. Nu må vi have pengene ud at arbejde, og derefter må vi så se, når vi har fået foretaget en evaluering, om der er behov for yderligere tiltag. Først derefter mener vi, at vi kan tage

stilling til, om der skal afsættes flere penge til området, og så i givet fald også, til hvilke af de initiativer, der nævnes i beslutningsforslaget.

Den anden årsag til, at regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget, er, at det foreslås i beslutningsforslaget, at der skal sikres en terapeutisk støtte, og det er regeringen direkte uenig i. Det er ikke alle børn og unge, der har behov for samme tilbud. Nogle børn og unge vil måske få noget godt ud af et terapeutisk tilbud, men andre børn og unge har behov for noget andet. Det kan være, at det er tilstrækkeligt at tale med andre børn eller unge, der er i samme situation, eller det kan være, at det hjælper at tale med en god skolelærer om problemerne.

Sundhedsstyrelsen har vurderet, at cirka halvdelen af børnene i familier med misbrug ingen særlige symptomer har, men de er alle udsat for en eller anden form for belastning, som bør afhjælpes. For mange af de børn vil en kortvarig støtte være nok. »Modelprojekt Børn i Misbrugsfamilier« har vist, at en daglig støtte i skolen eller daginstitutionen kan hjælpe mange af de børn. Det er derfor regeringens holdning, at tilbud om terapeutisk støtte til alle børn og unge med misbrugsforældre eller forældre med psykisk sygdom vil være at skyde over målet.

Kl. 14.05

Regeringen har en målsætning om, at hjælpen skal målrettes mod dem, der har reelt behov for hjælp. Hvis der skal gives et tilbud om terapeutisk støtte til alle børn og unge, der har en forælder, som er under behandling for psykisk sygdom eller misbrug, kan vi risikere, at de primære brugere af tilbudet bliver de familier, der er ressourcestærke. Hvis den ene af forældrene f.eks. ikke har et problem, vil man jo stadig væk kunne benytte sig af tilbuddet, hvor det måske var bedre, at det var en, der ikke havde så mange ressourcer i sin omgangskreds, som så kunne få gavn af det. Den udvikling ønsker regeringen ikke. Hjælpen skal gives der, hvor behovet er, og ikke med spreddehagl.

Regeringen har taget en række initiativer, som skal være med til at give børnene og de unge en bedre tilværelse, og som skal gøre systemerne bedre til at hjælpe lige nøjagtig dem, der har behovet for det. Regeringen foreslår med disse begrundelser, at beslutningsforslaget afvises.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg vil gerne have socialministeren til at uddybe, hvordan man kan misforstå dét, at man skal give et tilbud, som at alle skal tage imod dette tilbud.

Der står omhyggeligt beskrevet i forslaget, at pointen er, at man bliver givet et tilbud om terapeutisk støtte. Heri ligger naturligvis underforstået, at man tager imod det tilbud, hvis der er behov for det, og ikke, at man tager imod det, hvis en anden situation opstår.

Så derfor er jeg lidt usikker på, hvordan regeringens afvisning, altså den indholdsmæssige begrundelse, skal forstås, for den har ingen relation til forslaget.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Det mener jeg den har. Jeg mener ikke, at der er nogle, der har misforstået noget, men når det er sådan, at et tilbud er tilgængeligt for alle, så ved vi jo også, at der er en tendens til, at man benytter sig af det for at se, om det var noget, man kunne få noget ud af. Der kan jeg da have den frygt, at mennesker, der har ressourcestærke personer omkring sig i forvejen, også vil kunne få et tilbud, for det skal vi jo give med det radikale forslag her, og at man så vil sige ja til det, fordi det jo kunne være, at man kunne profitere af det, hvorimod de mindre ressourcestærke, kunne jeg så være bange for, faldt igennem, og det er bl.a. derfor, jeg afviser forslaget.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det forstår jeg ikke det indholdsmæssige i. Men jeg havde egentlig ventet, at regeringen ville afvise forslaget med en redegørelse for, hvordan det stod til rundtomkring, altså om der fandtes eksempler på det, som socialministeren nævnte, eller om de penge, som var afsat, begyndte at vise resultater, eller om nogle amter havde gode erfaringer.

Det her forslag er jo ikke faldet ned fra himlen. Det bygger på, at nogle amter faktisk gør et rigtig godt stykke arbejde, og at andre amter ikke har haft ressourcer til eller mulighed for eller set behovet for at sørge for, at børn af de mennesker, som er i behandling, er i kontakt, og at man sørger for, at de får et tilbud, hvis der er behov for det.

Kan socialministeren give et overblik over, hvordan situationen er rundtomkring i landet for den her gruppe af udsatte børn?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg tror, vi har en meget broget situation i forhold til, hvordan det her ser ud, for som den radikale ordfører ganske rigtigt anfører, er der nogle, der er gode til det i nogle amter, og nogle, der er mindre gode til det i andre amter.

Men jeg kommenterede jo netop beslutningsforslaget ved at sige, at vi synes, der allerede er sat meget i gang, der gerne skulle kunne få alle op på et højt niveau, som så er med til at sikre, at de her børn ikke falder igennem.

Jeg synes, vi har taget en lang række initiativer, der sikrer tværfagligheden på det her område, at informationer kommer videre, sådan at vi ikke oplever de situationer, at børn står tilbage, når deres far eller mor er blevet indlagt på en psykiatrisk afdeling eller er ude i et misbrug, at systemerne bliver bedre til at tale sammen. Det er jo bl.a. nogle af de initiativer, vi har taget, der skal styrke den kommunikation.

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholz Baurup (S):

Nu sagde ministeren, at med hensyn til børn af psykisk syge forældre eller børn af misbrugsforældre var der ikke noget belæg for, at de havde nogen særlige symptomer.

Så vil jeg sige, at hvis ministeren læser en bog, der lige er kommet, der hedder »Sårbare børn«, vil ministeren kunne se, at det netop er de børn, som er så sårbare, og at det netop er et tabueme, hvis en far eller mor er psykisk syg eller har et misbrugsproblem. Derfor er det vigtigt, som forslagsstillerne har skrevet i beslutningsforslaget, at man netop kommer ind omkring det tabueme og får drøftet, hvad det egentlig er, der er galt med faren eller moren, så det ikke er noget, der bliver talt om rundtomkring.

Kl. 14.10

Så mit spørgsmål til ministeren er: Er det ikke meget vigtigt, at børn får at vide på deres niveau, hvad det er, deres forældre fejler? Er det ikke vigtigt, at de får talt sammen og finder ud af, at de ikke er så mærkelige, og at de ikke står udenfor, fordi de ikke kan tage kammerater hjem, fordi der altid er kaos derhjemme?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jo, jeg synes, det er meget vigtigt, og det er jo også derfor, der er blevet afsat 350 mio. kr. til det her område alene for at bedre situationen.

Det er Sundhedsstyrelsen, der har undersøgt sagen og vurderet, at cirka halvdelen i alle de her familier med misbrug ikke havde nogen særlige symptomer. Det kommer jo også helt an på misbrugets omfang og på, hvor mange ressourcestærke familiemedlemmer der i øvrigt er omkring barnet. Det synes jeg selvfølgelig er en vigtig pointe at have med, for man skal jo heller ikke behandle nogen, der ikke har behov derfor.

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholz Baurup (S):

Nu ved vi jo godt, at både venner og også familie til misbrugsfamilier har distanceret sig, de har valgt dem fra, netop fordi der er så mange problemer, så børnene står derfor meget alene. Det er også dem, man kalder de tavse børn.

Derfor vil jeg gerne spørge ministeren: Når nu man siger, at man har afsat penge netop til at bryde den negative sociale arv, hvad er der i det her forslag, som er så vanskeligt, at man ikke kan gå ind og yde hjælp til det?

Jeg har hørt, hvad ministeren sagde i redegørelsen, men der må da være noget, der bevirker, at lige præcis det her, som er et tilbud, vil man ikke yde penge til. Der må vi lige høre: Hvad er det helt eksakt, der gør det?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Det er bl.a., som jeg sagde i min svartale, at jeg er lodret imod forslaget om, at der skal gives et permanent tilbud om terapeutisk støtte til alle de her børn, fordi jeg mener, at det er at skyde over målet, og at man kan risikere at behandle nogle, der ikke nødvendigvis har behov for den type behandling. Det synes jeg er dårlig brug af den økonomi, der er på området. Der synes jeg, at vi skal målrette de penge, vi har, bedst muligt.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Er ministeren klar over, at det er sådan i dag, at hvis en mor prøver at begå selvmord og ryger akut på den lukkede afdeling, så er der ikke tilbud til hendes børn, hvis de efterfølgende har brug for hjælp i form af samtaler? Så er det meget op til børnene og dem, de kender, at få organiseret en eller anden form for støtte og hjælp.

Når man så henvender sig på den psykiatriske afdeling og beder om at få hjælp, fordi det er svært at forholde sig til selvmordsforsøg og endnu sværere til de selvmord, der lykkes, så er der ikke nogen hjælp at hente i en lang række af amterne. Så er det op til børnene og deres familier at sørge for at se, om deres kommune kan få noget op at stå til dem.

Synes ministeren virkelig, at der er tale om et overflødigt terapeutisk tilbud?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Ja, det mener jeg. Jeg er også uenig i, at der ikke er tilbud til børn, der skulle komme i den situation.

Det er jo sådan, at det ganske rigtigt ikke er alle amter, der har et tilbud, men kommunerne er forpligtet til ifølge serviceloven at give et tilbud til børn, der f.eks. er truede, fordi deres mor har begået selvmord, eller børn, hvis forælder pludselig dør, eller andre ting. Der er også underretningspligt, hvis en skolelærer eller et familiemedlem opdager, at barnet har det skidt; så er der mulighed for at få hjælp.

Kl. 14.15

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Er ministeren så også godt klar over, at der er lange ventetider på at få den støtte og hjælp i kommunerne, og at den ekspertise, der kan oparbejdes i tilknytning til de psykiatriske afdelinger omkring samtaler med børn, er en helt anden type ekspertise end den, man vil møde som barn, hvis man ender med at blive henvist til individuelle psykologsamtaler? Der ligger jo en mulighed for at have samtalegrupper for børn i tilknytning til de psykiatriske afdelinger, som er helt unik, og som det er synd man ikke ønsker at gøre brug af.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg er helt indforstået med, at der er problemer på det her område, og at vi kan gøre det bedre, og det er vi så også i fuld gang med at gøre. Som jeg sagde før, har vi afsat 350 mio. kr. på området og arbejder hele tiden på at finde nogle modeller, der gør, at vi får fat i disse børn og giver dem det nødvendige tilbud. Men det betyder ikke nødvendigvis, at jeg derfor er enig i lige præcis det her forslag fra De Radikale.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg har et spørgsmål om et tal, nemlig de 350 mio. kr. Jeg vil godt have ministeren til at rede-gøre for, hvordan det tal fremkommer. Ministeren har jo sagt, at der er 350 mio. kr. til de her børn. Jeg står her med udmøntningen af satspuljen for 2004 foran mig, og hvis jeg kigger på det område, vi taler om, nemlig en bedre tværfaglig indsats for børn af udsatte, så står der ikke 350 mio. kr., så står der 20 mio. kr. i hvert af årene. Så hvordan kommer de øvrige 300 mio. kr.?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

De kommer dels fra psykiatraftalen, hvor der også er afsat midler for at styrke der her område, dels fra satspuljen, hvor vi året før blev enige om at afsætte 17 mio. kr. om året i en 4-årig periode til at styrke det tværfaglige samarbejde. Derudover er der givet penge til forskellige projekter såsom børnehuse, der også skal være med til at afbøde det her problem. Her lægger man op til, at børn af psykisk syge forældre og alkoholikere kan komme der til hverdag, få kontakt til stedet, og når så far eller mor skal indlægges, skal der ikke ske noget drastisk i barnets liv, for så har barnet en base, hvor det kan være, og hvor det kender personalet osv.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Villy Søvndal for et sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg tænkte det nok og må kvittere for ministerens evne til at bruge tal.

Jeg vil bare sige, at psykiatraftalen drejer sig om syge børn, der derfor har brug for psykiatrisk behandling. Det her drejer sig om raske børn, hvis forældre er syge, og det er jo at blande æbler og pærer sammen og give et fuldstændig forkert indtryk af regeringens indsats på det her område.

Jeg synes også, at noget af grunden til afslaget over for fru Margrethe Vestager falder bort, idet ministerens argument med de 350 mio. kr. til denne gruppe simpelt hen ikke er rigtigt. Det er til helt andre børn. Dermed falder et af ministerens kronargumenter for at afvise forslaget til jorden, og jeg vil spørge, om ministeren ikke er enig i det synspunkt.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg er ikke enig i det, hr. Villy Søvndal siger, og jeg vil også godt fremføre her, at det er forkert, at det er penge, der er afsat til psykisk syge børn. Der er afsat 50 mio. kr. årligt til en række særlige prioriteringsområder til støtte for børn af psykisk syge forældre. Det er ikke at blande æbler og pærer sammen. I så fald har man ikke læst aftalen ordentligt, og jeg vil gerne sende det over, så man kan se formuleringen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så siger vi tak til socialministeren og beder hr. Hans Andersen som ordfører om at komme på talerstolen.

Hans Andersen (V):

Det Radikale Venstre lægger med dette forslag op til at pålægge regeringen at sikre et landsdækkende tilbud om forebyggende terapeutisk støtte til børn af forældre, der er under behandling for alvorlige psykiske lidelser eller misbrug af alkohol, narkotika eller lign., herunder etablering af børnevenlige faciliteter på alle landets behandlingscentre og afdelinger.

Som udgangspunkt er det jo svært at være uenig i intentionerne i dette forslag. Det er en meget udsat gruppe af børn, vi her har med at gøre, og det er børn, der naturligvis skal have hjælp og støtte, når der er behov for det. Det er vigtigt at fastholde fokus på børnene og sikre, at de ikke senere hen i livet skal igennem de samme problemer som deres forældre.

I Venstre har det høj prioritet at bryde den negative sociale arv. Med handlingsplanen »En god start til alle børn«, der rummer en række gode initiativer, er vi kommet godt i gang med dette arbejde.

Kl. 14.20

Venstre deltog ligesom Det Radikale Venstre i efterårets satspuljeforlig. Der blev vi enige om at afsætte 20 mio. kr. årligt i perioden 2004-07 til netop at forbedre den tværfaglige og tværsektorielle indsats især over for børn af forældre med misbrug eller psykisk sygdom.

Ligeledes er der i satspuljeforliget fra sidste år afsat 17,5 mio. kr. årligt fra puljen i perioden 2003-2006 til en tidlig indsats fra sundhedsplejersken og andet tværfagligt personale.

Ligeledes er der i psykiertiaftalen for perioden 2003-2006 afsat millioner årligt til støtte for en række særlige prioriteringsområder, herun-

der udbygningen af indsatsen for børn og unge af psykisk syge forældre.

Sammenlagt er der afsat rigtig mange penge til at hjælpe børn af forældre med psykiske lidelser og misbrug, penge, der endnu ikke er fuldt udmøntet, og som vi endnu ikke har set den fulde effekt af. På den baggrund mener Venstre, at det er for tidligt allerede nu at begynde at afsætte yderligere midler.

Endelig vil jeg minde om, at der faktisk i det nylig indgåede satspuljeforlig er besluttet, at Socialministeriet i dette folketingsår skal foretage en vurdering af, hvorvidt og i givet fald hvordan en forbedret faglig indsats over for børn af forældre med misbrug eller psykiske lidelser kan understøttes af lovinitiativer, og at satspuljepartierne skal have forelagt resultatet heraf.

På den baggrund kan Venstres ikke støtte forslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der lige et par korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Hr. Hans Andersen kom til, ubevidst tror jeg, at tegne et meget ensidigt billede af de ting, regeringen gør for at forsøge at bryde den sociale arv. Nu har vi jo kun 5 minutter, så det kan være, det var derfor, hr. Hans Andersen ikke nåede det. Men vil hr. Hans Andersen ikke medgive, at regeringen også har foretaget en stribe tiltag, der har forstærket den negative sociale arv?

Jeg tænker på, at et stort antal forsørgere er anbragt på et meget lavt forsørgelsesniveau. Jeg tænker på, at regeringens støtte til det boligsociale arbejde er skåret væk. Jeg tænker på de massive besparelser, der rammer daginstitutionsområdet, sådan at der er færre voksne omkring det enkelte barn.

Så hvis hr. Hans Andersen havde haft 10 minutter, ville han så have medtaget de ting for at tegne et mere balanceret billede?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (S):

Til hr. Villy Søvndal vil jeg sige, at emnet for diskussionen i dag er, om der er et formål med at give forebyggende terapeutisk støtte til børn af psykisk syge forældre. Det er sådan set det, forslaget fra Det Radikale Venstre går ud på, og det er det, jeg har forholdt mig til, og det er der, jeg siger, at jeg synes, at vi skal se resultaterne af de

mange initiativer, vi har sat i gang, inden vi sætter yderligere midler af.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jo, jeg er også med på, at det er forslaget, vi skal diskutere. Men vi kan jo ikke kun tage et lille hjørne ud og nægte at interessere os for resten af, hvad der sker i verden. Derfor vil jeg gentage mit spørgsmål: Hvis hr. Hans Andersen havde haft tid til det, det har han så nu, ville han så have bekræftet, at en række af regeringens almindelige tiltag på børneområdet formentlig er med til at forstærke den negative sociale arv?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (S):

Det vil jeg ikke bekræfte, for det er ikke tilfældet. Der er både i kommuner og amter flere penge til at udvide servicetilbuddene til børn, unge, ældre. Derfor er det ikke et korrekt billede, hr. Villy Søvnald prøver at tegne af virkeligheden. Og netop her har vi jo i enighed indgået en aftale om at afsætte 20 mio. kr. specifikt til at lave en tværfaglig indsats over for børn af psykisk syge forældre, og der synes jeg bare, at vi må se resultaterne af det, inden vi går videre.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu hvor hr. Hans Andersen på glimrende vis har gjort det klart, at forslaget er finansieret, måske endda overfinansieret, hvis jeg hører hr. Hans Andersen rigtigt, hvad er det så, der stiller sig hindrende i vejen for, at regeringen kan sikre, at børn i alle landets amter får et tilbud, hvis deres far eller mor går i behandling for dyb alkoholisme, et narkotikamisbrug eller bliver tvangsindlagt på en psykiatrisk institution?

Det her siger meget lidt om formen, men siger, at det er vigtigt, at barnet bliver mødt af et tilbud, uanset hvor i landet faren vælger at gå i behandling for sit alkoholmisbrug. Det er sådan set det, der er sagens kerne.

Jeg takker meget for de mange ord om, hvor velfinansieret området er, for det gør, at vi er helt løst fra forpligtelsen til at komme med flere penge til det.

Men hvad er det, der hindrer regeringen i at sørge for, at alle amter tager det her på sig?

Kl. 14.25

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg finder i og for sig, det er meget vigtigt, at vi får resultaterne af de projekter, der kører allerede, og ser, hvad der virker bedst. Er det, at man i børnehaven får uddannet personalet til at tage hånd om børn, hvis forældre eksempelvis er involveret i et misbrug? Der kører jo projekter af den slags allerede i dag, og jeg synes, det er vigtigt at få resultaterne af dem, inden man går videre.

Så er det da også vigtigt, at man på psykiatriske sygehuse, på behandlingsstederne er opmærksom på, når man tager folk ind til en misbrugsbehandling, at man også spørger, om der er børn derhjemme. Der har jeg sådan set den opfattelse, at det er en hel almindelig del af en fornuftig behandlingsplan.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Margrethe Vestager, sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er glad for, at hr. Hans Andersen også finder, at det er vigtigt, at man spørger til, om der er børn derhjemme. Det kan godt være, at vi i oppositionen en gang imellem giver det udseende af, at det her er et meget stort problem, og at hr. Hans Andersen derfor tror, at der er mange børn, og der i hver eneste børnehave vil være mange børn, hvis mor er indlagt for en psykiatrisk lidelse.

Forekommer det ikke ret indlysende, at det er vigtigt at gøre noget der, hvor man har professionelle, som faktisk ved noget om, hvad det er for en behandling, der er i gang, hvor man har en tæt kontakt med familien i stedet for at flytte det ud i anden, tredje, fjerde led og se på, hvad børnehaven kan gøre i den relation?

Det her er jo heller ikke noget nyt, det har kørt veldokumenteret i en række amter i en del år, og derfor har jeg lidt svært ved at forstå, hvad det er, hr. Hans Andersen er bange for at gøre og eventuelt komme til at gøre forkert på det her område.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg finder, at vi skal have et fornuftigt grundlag at beslutte ud fra, og derfor skal vi have resultaterne af de projekter, vi har sat i værk, inden vi bevæger os længere ud og sætter noget i værk, som der måske ikke er dokumentation for vir-

ker. Så synes jeg, det er vigtigt, at vi i satspuljeregi i enighed fandt ud af, at vi skulle afsætte 20 mio. kr. til en styrket tværfaglig indsats. Nu skal vi så have resultaterne af det arbejde, før vi går videre, så jeg synes, det er fint, at vi der er fuldstændig enige om, at vi er på rette spor.

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholz Baurup (S):

Hr. Hans Andersen oplyser, at psykisk syge forældre, når de bliver indlagt, bliver spurgt af hospitalspersonalet, om der er børn hjemme. Det kan godt være, men man spørger ikke, hvem der passer børnene, og hvor børnene er. Men det var et andet beslutningsforslag, som regeringen heller ikke kunne være med til.

Men det, jeg gerne vil høre, er, hvad det lige præcis er, som hr. Hans Andersen og partiet Venstre ikke kan gå ind for her? Er det, at der er samtaler med kapaciteter, kan man kalde det? Er det, at professionelle går ind og tager samtaler med børnene, fortæller børnene, hvad forældrene fejler, hvilken behandling de skal have, så det ikke bliver et tabueme? Eller er det, at man går ind og drager omsorg? Er det det, partiet Venstre er uenig i? At man skal have eksperter? Enhver kan da se, hvordan det hjælper et barn at få omsorg og få at vide, hvad forældrene fejler.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Netop for lige at følge op på det, som ordføreren for Socialdemokratiet nævner med at have eksperter: Vi skal da ikke have eksperter i alle tilfælde.

Jeg nævnte eksemplet med børnehaven, hvor pædagogerne skal være opmærksomme. Jeg nævnte eksemplet med, at man på behandlingsstederne skal spørge, om der er børn i familien, og hvordan og hvorledes der bliver taget hånd om disse børn. Det samme gør man jo på psykiatriske afdelinger. Jeg sætter bare spørgsmålstegn ved, om det i alle tilfælde er det bedste altid at starte med at tilbyde terapeutisk behandling.

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholz Baurup (S):

Jeg tror, at hr. Hans Andersen misforstod mig, for hr. Hans Andersen taler om eksperterne fra de undersøgelser, vi venter på resultat fra. Det behøver man jo ikke. Hvis man går ud i den virkelige verden og ser, hvordan de børn har det, der er ude for, at en forælder lider af en langvarig psykisk sygdom og derfor er indlagt gang på

gang på hospitalerne, eller der har forældre, der er i misbrugsbehandling, så må det da for et ganske almindeligt menneske være naturligt, at man drager omsorg for de børn. Det gør man netop. Vi skal jo ikke bare tage et element ud.

I det forslag, som Det Radikale Venstre her har fremsat, er der jo forslag til flere måder, man kan gøre det på, der er flere tiltag. Det er jo det, der er så positivt, at man går ind og yder noget, at man ikke bliver ved med at være i venteposition.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg finder det tilfredsstillende, at vi afsatte 20 mio. kr. i enighed for bare få måneder siden, som netop skal bruges til det her område, for at netop børnene kan få hjælp, hvis de har forældre med psykiske problemer, eller hvis de har forældre med misbrugsproblemer. Så det finder jeg sådan set er fornuftigt. Nu skal vi have pengene ud at virke, og det er det, jeg gerne vil medvirke til.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg vil gerne høre hr. Hans Andersen: Hvad er tidsperspektivet? Der blev sagt lige før, at nu skulle man vente og se, hvordan det, man havde sat i værk, virkede. Hvad er tidsperspektivet? Hvornår vil Venstre kigge på resultaterne? Er det om 10 år, eller er det til næste år? Og er det sådan, at Venstre kan indse fornuften i, at der er et flerstrengt tilbud, både et tilbud tilknyttet amterne, de enkelte psykiatriske afdelinger, og de lokale tilbud i kommunerne i form af almindeligt opsøgende arbejde og støttende arbejde i forhold til børnene?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg er meget enig i, at vi skal have et arbejde, der går på tværs af kommunegrænser, samarbejde med psykiatriske afdelinger og med behandlingssteder. Det, jeg sagde i min ordførertale, var jo, at vi faktisk i enighed i satspuljekredsen – jeg er opmærksom på, at Enhedslisten ikke er en del af satspuljekredsen – har besluttet, at Socialministeriet i dette folketingsår skal foretage en vurdering af, hvorvidt og i givet fald hvordan en forbedret faglig indsats over for børn af forældre med misbrug og psykisk lidelse kan understøt-

tes af lovinitiativer, og ministeren skal forelægge satspuljepartierne resultatet heraf.

Det er det, vi i enighed har vedtaget for bare få måneder siden, og det er det, jeg helt stilfærdigt prøver at gøre opmærksom på.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg forstod svaret derhen, at man først nu vil begynde at tage stilling til, hvilke tilbud der skal etableres. Derfor kan det undre mig, at man så ikke ønsker at forholde sig til de her forslag.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Der er en lang række tilbud, der allerede virker i dag. På Fyn er der et tilbud, der virker i samarbejde mellem Fyns Amt og kommuner på Fyn. Så det er et eksempel på, at der allerede er ting, der virker i øjeblikket, som vi skal have evalueret, inden vi tager videre stilling.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Først vil jeg godt kvittere for, at hr. Hans Andersen og Venstre siger 20 mio. kr., som er det reelle tal i satspuljen, og det er dermed selvfølgelig også i en lidt anden størrelsesorden end de 350 mio. kr., som ministeren nævnte. Men vi kan jo under udvalgsbehandlingen få uddybet nærmere, hvordan det hænger sammen – 20 mio. kr. kontra 350 mio. kr.

Men det, der undrer mig, når jeg sidder og lytter til debatten, er, at hr. Hans Andersen stort set i hver anden sætning påpeger, hvor vigtigt det her er, men det er bare ikke lige på den her måde, det skal gøres. Nu er det jo ikke så lang tid siden, vi behandlede et beslutningsforslag fra Socialdemokraterne, som var lidt mere åbent i sin formulering, men havde samme intention, nemlig at vi skal sikre, at de her børn rent faktisk får stillet en hjælp til rådighed. Det kunne Venstre heller ikke støtte.

Men begynder jeg nu at høre, at hvis vi gennemfører det forslag, som er lidt mere åbent, så kan vi nå til, at vi faktisk er enige om, at her skal gøres noget, og den forpligtelse skal ligge der, sådan at presset er der på det tværfaglige samarbejde, som hr. Hans Andersen står og roser og skoser på alle måder?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

I psykiertiaftalen, som jo er nævnt et par gange i denne debat, er der nævnt 50 mio. kr.. De skal bl.a. gå til – og jeg læser op: »... at der er enighed om at prioritere indsatsen for børn og unge af psykisk syge forældre højt.« Det er det, der står som en del af psykiertiaftalen. Så jeg hopper ikke med på den vogn, der hedder, at der kun er afsat 20 mio. kr. til denne tværfaglige indsats. I psykiertiaftalen er der også afsat midler til en indsats for børn og unge af psykisk syge forældre.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Altså 50 plus 20 giver i min regnebog 70, men det kan vi sagtens bore meget mere i under udvalgsbehandlingen. Jeg er egentlig mere interesseret i den politiske tilkendegivelse, som jeg synes hr. Hans Andersen bevæger sig ind på, og som jeg synes er positiv.

Jeg synes, det lyder, som om Venstre nu er ved at være der, hvor man godt vil være med til at forpligte systemet derude på, at de *skal* tage fat om de her børn, de *skal* hjælpe dem. Så er det bare, at jeg må gentage det spørgsmål, som jeg ikke fik svar på: Betyder det, at hvis vi gennemfører vores beslutningsforslag, vil Venstre den gang stemme for og leve op til ordene og lovsprisen af, hvor vigtigt det her område er?

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Nu nævnte Socialdemokratiets ordfører de 50 og de 20, og der er også et andet sted her i debatten nævnt de 17,5, men det er jo om året. Og det, jeg hørte ministeren sige, var, at det var over en flerårig periode, og så er vi, hvis ikke jeg regner meget galt, snart oppe at tælle 350 mio. kr.

Men svaret på spørgsmålet er: Vi i Venstre ønsker ikke at gå med på det her forslag om, at alle børn skal tilbydes terapeutisk behandling, men vi vil afvente resultaterne af alle de projekter, vi i øjeblikket har i gang, hvorefter vi så bliver nødt til at vurdere, om der er ting, der skal gøres anderledes eller strammes op.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken, og det er fru Jette Bergeholz Bautrup.

Jette Bergenholz Bautrup (S):

Fra Socialdemokratiets side hilser vi det her beslutningsforslag meget velkommen.

Pårørende til sindslidende og pårørende til misbrugere har det ikke nemt. Det er utrolig hårdt at se på, at ens nærmeste forsvinder, og når de pårørende er børn af misbrugere eller sindslidende bliver det ekstra hårdt. Børnene har ikke de samme muligheder eller de samme ressourcer som andre pårørende, og samtidig er det følelsesmæssigt utrolig svært at håndtere, at mor eller far så at sige lever i en anden verden.

Børn af psykisk syge forældre eller børn, der har forældre under misbrugsbehandling, er utrolig sårbare. De optræder ofte som såkaldt tavse børn, som er meget lette at overse. Det er da også karakteristisk, at der indtil nu ikke ligger nogen klare bud på, hvad vi skal gribe og gøre i for at gøre livet lettere for netop disse børn i dagligdagen. Det er som regel først, når det er gået helt galt, at systemet træder til med hjælp, og så kan det være for sent. Dette er på trods af, at alle undersøgelser tyder på, at det meget ofte går galt for netop disse børn.

For børn af misbrugere er det en klar tendens, at de selv risikerer at ryge ud i misbrug, og for børn af psykiatriske patienter er en af de mange risici, at de selv får psykiske lidelser. Det er ikke sjældent, at drenge i den situation udvikler en voldelig adfærd, og at pigerne i denne situation har en højere selvmordsrate end resten af befolkningen.

Det kan, som forslagsstillerne nævner i bemærkningerne, ikke dokumenteres, om problemet primært handler om det genetiske, eller om det er miljøbetingede forhold. Men der er ingen tvivl om, at vi her ser et eksempel på negativ social arv, der for os at se skal bekæmpes med alle midler, vi har til rådighed.

Som tidligere nævnt er denne gruppe børn utrolig overset i systemet. Det er bl.a. baggrunden for, at vi Socialdemokrater i denne samling fremsatte et beslutningsforslag, som skulle hjælpe til bedre kommunikation mellem de offentlige myndigheder med henblik på at hjælpe børnene. Det forslag kunne på daværende tidspunkt ikke nyde fremme af et flertal. Det forslag, vi behandler i dag, griber om en anden del af problematikken i forhold til den samme gruppe børn, denne gang med forslag om terapeutisk hjælp til børnene, og den vinkel er vi også meget enige i.

I forslaget nævnes tre eksempler på støtte til disse børn, og det er rigtig gode eksempler. Uvi-

denhed er det største problem i forbindelse med sindslidelser, og da emnet jo mange gange desværre er tabubelagt, er det helt oplagt, at vi skal sikre, at børnene systematisk oplyses om deres mors eller fars sygdom, sådan at mange misforståelser kan undgås. Det vil samtidig give børnene bedre muligheder for at møde den omverden, der ellers kan være så svær.

På samme måde er ideen om besøgsværelser en rigtig god idé. På de psykiatriske afdelinger kan der være meget støj, og det kan være meget svært at finde fred og ro til besøg. Når det er børn, der besøger deres forældre, kan det virke meget skræmmende og meget forvirrende, hvis samtalen skal overhøres eller måske ligefrem afbrydes af andre patienters tilstedeværelse.

Kl. 14.40

Endelig nævner forslagsstillerne børne- og ungegrupper, hvor børnene kan møde andre børn, der er i en lignende situation. Det er ingen hemmelighed, at vi fra Socialdemokratiets side finder, at denne type krisehjælpsgrupper er et utrolig godt redskab til børnene, og derfor er vi også på dette punkt meget enige.

Vi deler til fulde forslagsstillerne bekymring for denne gruppe børn, og vi vil meget gerne være med til at hjælpe. Vi ser dette forslag som et godt redskab til kampen mod den negative sociale arv. Derfor er vi absolut positive over for forslaget.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken med fru Pia Kristensen.

Pia Kristensen (DF):

Som udgangspunkt vil jeg sige, at det her forslag er meget sympatisk. Vi er i Dansk Folkeparti bevidst om, at der mangler opmærksomhed og en relevant behandling i både sundheds- og socialsektoren, og det er selvfølgelig ikke tilfredsstillende.

Vi mener også som forslagsstillerne, at der er behov for en landsdækkende indsats. Det afgørende er, at børn af forældre, som lider af alvorlige psykiske lidelser og misbrug, skal støttes optimalt. Hvis der ikke tages hånd om disse børn, er deres udviklingsbetingelser meget ringe. Derfor er det vigtigt ikke kun at behandle forældrene, men hele familien, specielt børnene.

Vi er også enige med forslagsstillerne i, at der skal laves en landsdækkende indsats, og de initiativer, der er nævnt i forslaget, støtter vi, både når det gælder pårørendesamtaler på psykiatri-

ske afdelinger og i distriktscentre, besøgsværelser på psykiatriske afdelinger samt oprettelse af børne- og ungegrupper. Det er vigtigt, at der også ydes en tilstrækkelig forebyggende terapeutisk indsats over for denne gruppe. Det er vi helt enige i.

Under satspuljeforhandlingerne var der bred enighed om, at der skulle afsættes midler til dette område, og der er afsat 20 mio. kr. årligt til og med 2007. Vi var enige om, at det tværfaglige samarbejde skal styrkes og opprioriteres, så man bedre kan opfange og afhjælpe problemerne, inden de vokser sig store. Eksempelvis er samarbejdet mellem personalet i daginstitutionen og i alkoholbehandlingen vigtigt, for hvis de relevante informationer deles her, kan begge parter blive bedre til at støtte henholdsvis børnene og forældrene. Det er også vigtigt at sikre, at børn af forældre i behandling for misbrug eller psykisk sygdom kan møde andre børn, der er i samme situation.

Som sagt er der afsat satspuljemidler, og i Dansk Folkeparti ser vi frem til udmøntningen af midlerne og de lovinitiativer, der skal understøtte en forbedret faglig indsats.

Efter de mange gode tilkendegivelser må jeg så sige, at Dansk Folkeparti ikke kan støtte dette forslag, for det fremgår af forslaget, at der skal være et samarbejde mellem amter og kommuner, men vi ved ikke, hvordan opgavefordelingen bliver fremover. Det kan vi kun gisne om.

Det var godt nok en biting, for dér, hvor vande- ne skiller, er på finansieringsdelen. Dansk Folkeparti kan simpelt hen ikke pege på en finansiering på 80 mio. kr., så det er som sagt her, vande- ne skiller.

Jeg vil godt afslutningsvis sige, at det ligger Dansk Folkeparti meget på sinde at styrke denne indsats i forhold til børn af misbrugere eller psykisk syge forældre, og derfor kan jeg godt på nuværende tidspunkt sige, at det vil være et højt prioriteret område i forbindelse med finanslovforhandlingerne for 2005.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er meget glad for fru Pia Kristensens tilgang til området, for jeg synes, det var en meget indlevet, men også meget nøgtern tilgang til de børns problemer.

Nu har der været lidt diskussion om økonomien her frem og tilbage. Jeg mener, at man med rette kan antage, at Venstres ordfører og socialministeren har ret i, at der over 4 år er 350 mio.

kr., og det er jo faktisk en større finansiering, end vi har foreslået i vores forslag. Men hvis det er rigtigt, at finansieringen er til stede, og at det, der egentlig mangler, er det håndtag, som kan sikre, at alle amter tager det på sig; vil Dansk Folkeparti så være mere indstillet på at støtte forslaget?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Ja, det vil vi i hvert fald, for som sagt kan vi støtte teksten i forslaget. Og jeg lyttede da også med stor interesse, da der var den megen snakken frem og tilbage om 350 mio. kr. og 50 mio. kr., nemlig at der ligesom er lidt tvivl om, hvad der egentlig er af midler? Så det synes jeg vi under udvalgsarbejdet skal prøve at få undersøgt, for hvis der er midler, så er pengene der jo faktisk til at kunne iværksætte de initiativer, der er i forslaget.

Kl. 14.45

Det ligger os også meget på sinde, at man, uanset hvor i landet man bor, skal kunne få hjælp og også en forebyggende indsats. Det synes vi at de her børn og familier har krav på. Så vil jeg mene, at det er fint, hvis vi kan få det ind ved lov.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Gitte Seeberg som ordfører.

Gitte Seeberg (KF):

Da den konservative ordfører, fru Charlotte Dyremose, ikke kan være til stede her i salen i dag, skal jeg på hendes vegne sige følgende:

Vi Konservative er ikke i tvivl om, at der har været og fortsat er problemer på det her område. Det er utrolig vigtigt at sikre den nødvendige støtte til børn af mennesker i f.eks. misbrug eller mennesker med psykiske lidelser. Det er netop derfor, at vi er gået ind i og er glade for den aftale, der er lavet i forbindelse med udmøntningen af satspuljeaftalen for i år, den aftale, der også henvises til i bemærkningerne til forslaget.

Det er utrolig vigtigt at styrke den tværfaglige indsats og sikre, at der bliver indsamlet en viden og udviklet nogle metoder til at hjælpe børn af psykisk syge, misbrugere og andre, der indgår i korte eller langvarige behandlingsforløb. Det er vigtigt at få udviklet metoder, som kan spredes ud i landet, for de områder, hvor man måtte finde den rigtige og den mest medmenneskelige måde at gøre det her på.

For der skal en bedre tværfaglig indsats til. Jeg tror, vi alle kender eksemplerne på, at kommunikationen mellem behandlingssystemet og socialforvaltningen ikke har været god nok. Er der problemer i familien i forbindelse med f.eks. en indlæggelse på grund af sygdom eller et misbrug, så skal det selvfølgelig undersøges, om der er børn. Det skal gøres på en måde, så familien ikke føler sig løbet over ende af de offentlige myndigheder. Der skal på en naturlig måde spørges ind til, om der er børn i familien, og hvordan der bliver taget hånd om disse børn.

Samtidig skal vi dog huske på, at er der ikke problemer, så skal man passe på ikke at klientgøre familien. Der skal tages hensyn til, hvordan man håndterer situationen i den enkelte familie. Der er meget stor forskel ikke bare på, hvordan familierne er udrustet, men også om der er nogle i omgangskredsen, som kan tage sig af børnene. Der er også utrolig stor forskel på, hvor stærke de børn er, og hvilke tilbud de så skal have. De individuelle hensyn skal der nødvendigvis tages.

Når det er sagt, så vil jeg sige, at det ikke ændrer på vigtigheden af at have de nødvendige foranstaltninger, og det er også derfor, at vi fra konservativ side glæder os meget til at se udviklingen med børnehuse i nærområderne, hvor der altså er mulighed for, at f.eks. de børn, som vi taler om her, i en måneds tid, mens mor eller far er indlagt, kan få noget aflastning eller komme et andet sted hen.

Der skal heller ikke herske nogen tvivl om, at vi fra konservativ side er enige i, at der er nogle vigtige problemer på det her område.

Samtidig må jeg beklage at sige, at vi ikke kan støtte forslaget. Det er simpelt hen af to årsager:

For det første vil vi meget gerne udvikle det, der kommer til at foregå nu med satspuljen over de næste 3 år, og bruge de erfaringer til at lave lovgivning på baggrund af den viden, som måtte komme herfra.

For det andet er vi ikke sikre på, at terapeutisk støtte nødvendigvis er den bedste vej at gå. Det vil det være for nogle børn. Men vi har lidt problemer med forslaget, fordi der i så høj grad er fokus på netop denne ene metode. Derfor ønsker vi i stedet at se resultaterne af de tiltag, regeringen har taget på social- og sundhedsområdet, og så overveje vores videre handlinger på den baggrund.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken med hr. Villy Søvnald.

Villy Søvnald (SF):

Det er jo en vigtig diskussion og et vigtigt forslag, vi behandler, nemlig: Hvordan hjælper vi bedst nogle af de mest udsatte børn, vi overhovedet har? Jeg synes altid, at et forslag, der er målrettet nogle af de mest udsatte, vi har i vores samfund, fortjener en ordentlig og grundig behandling.

Man kan vel sige, at nogle børn er udsat for en ophobning af dårlige livsvilkår, der summer sig op til, at livet bliver så besværligt, at der skal ske mirakler, hvis barnet på trods af det klarer den. Det er der børn der gør. Men jeg synes, vi bør være meget optaget af, hvordan vi finder nogle veje, der sikrer de mest udsatte børn de bedste chancer i livet. Det har jo i ordets egentlige forstand at gøre med diskussionen om den negative sociale arv, hvor jeg synes, det er påfaldende, at regeringen er mere optaget af de brede ting end af de mere præcise ting, og jeg synes, at forslagsstillerne fortjener ros for at være meget præcis med hensyn til, hvad man kan gøre i forhold til de udsatte børn.

Kl. 14.50

Forslaget indeholder flere elementer.

Det ene er et landsdækkende tilbud om terapeutisk støtte til børn af sindslidende og børn af misbrugere. Under udvalgsbehandlingen vil det jo være spændende at få belyst, om det rosenrøde billede, som jeg synes ordførerne tegnede af at det alt sammen er på vej, også udtrykkes i det virkelige liv. Jeg tror desværre ikke på det.

Men jeg forstod på Venstres ordfører, at han havde et andet slogan, nemlig: Vent og se med V og C. Vi skulle altså bare afvente tiden og undersøge, om det gik godt nok, og så skulle det klarlægges på et eller andet tidspunkt.

Jeg er ikke sikker på, at de børn, der sidder i en situation, som er svær, helt har forståelse for Venstres tålmodighed i denne sag. Jeg tror, de synes, at deres liv bliver afgjort her og nu, og jeg tror, de takker for ethvert tilbud, der hjælper i forhold til det.

Det andet element er at etablere børnevenlige faciliteter på alle landets behandlingscentre og afdelinger. Det er et oplagt, klogt forslag, nemlig at sikre, at der er nogle steder, hvor børn, som er i en meget ubehagelig situation, føler, at forholdene er tilrettelagt sådan, at de er behagelige for dem.

Det tredje element i forslaget er pårørende-samtaler på psykiatriske afdelinger. Også det støtter vi, på samme måde som besøgsviser på de psykiatriske afdelinger. Jeg tror, at enhver, der har besøgt en psykiatrisk afdeling, må synes, at det kan være svært for et barn, der i forvejen er i en situation, hvor ting er svære, at finde den ro og den fred og den mulighed for samtale, som er forudsætningen for at komme videre.

Endelig er det sidste element, at man opretter børne- og ungegrupper med støtte, altså i form af selvhjælpsgrupper og i form af samtalegrupper, hvor børn og unge kan hjælpe hinanden. Det er en meget klog idé.

Jeg er jo bosiddende i Sønder Bjert, hvor hele denne tanke om selvhjælpsgrupper opstod, og i dag er der faktisk ganske mange af den her type selvhjælpsgrupper, hvor unge, der har et ens problem, mødes og snakker sammen og bringer hinanden videre. Det er også et sjovt eksempel på, hvordan civilsamfundet kan opmuntres til at klare nogle af de problemer, der ellers udvikler sig til massive problemer.

Jeg er også glad for den anerkendelse, som er afslutningen på forslaget, nemlig at forbedringer koster. I det her tilfælde 80 mio. kr.

Socialministeren nævnte i sin svartale, at hun syntes, at det var en uansvarlig økonomisk politik. Det synes jeg nu er stærke ord fra regeringen, men lad det nu ligge. Men jeg forstår ikke helt tankegangen bag, at det kan være økonomisk uansvarligt at hjælpe nogle børn på vej, som vi ellers kommer til at betale en meget høj pris for. Man kan vel sige, at det i stedet for regeringens politik på børneområdet er kendetegnet ved at være langsigtet politik og ikke kortsigtet politik, hvor vi sikrer, at problemerne ikke tårner sig op om nogle år.

Vi støtter derfor forslaget fra SF's side. Vi synes, det er et godt forslag, og vi synes, det er et præcist forslag, og vi støtter det, som det ligger.

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi videre i ordførerrækken med fru Pernille Falcon.

Pernille Falcon (EL):

Enhedslisten kan varmt støtte forslaget om en forstærket indsats i forhold til børn af psykisk syge og misbrugere. Det er et skridt i den rigtige retning, som skal følges op af en generelt forstærket indsats i kommunerne for børn af psy-

kisk syge og misbrugere, også i de perioder, hvor forældrene ikke er i behandling.

Jeg var inde på eksemplet med moderen, der forsøger at begå selvmord, men overlever, og hvor det faktisk er geografien, der er afgørende for, om hendes børn får hjælp eller ej, for der er mange steder, hvor der ikke er etableret sådanne tilbud. Blandt andet i Københavns Amt er der ikke sådan et tilbud, men der kan man så bede om hjælp og blive henvist til at kontakte sin egen kommune. Det er ikke rimeligt. Det er ikke sådan, vilkårene for børn og unge skal være. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt.

Når der ikke i tilknytning til alle psykiatriske afdelinger på landets hospitaler er oprettet pårørende grupper eller støttegrupper for børn, går der alt for lang tid, inden børnene får et relevant tilbud, og mange får det slet ikke.

Og noget, man skal være opmærksom på, er, at de store børn, dem, der lige netop er fyldt 18 eller 20 år, falder helt igennem systemet. De skal selv skaffe hjælp og langt hen ad vejen selv betale for hjælpen, sådan som det er i dag, og det er heller ikke rimeligt.

Der er i mange sammenhænge positive erfaringer med terapeutiske samtalegrupper for børn og unge, f.eks. under Børns Vilkår og under Kræftens Bekæmpelse, på samme måde som flere af de større kommuner har samtalegrupper for børn, det være sig anbragte børn eller børn af forældre med misbrugsproblemer. De erfaringer synes jeg man skal bruge konstruktivt, og de erfaringer bruger man konstruktivt i det her forslag.

Kl. 14.55

Det fremgår jo af forslaget, at det drejer sig om ganske mange børn og unge. En fjerdedel af dem, som indlægges på de psykiatriske afdelinger, har børn, og over halvdelen af dem – 62 pct. – bor sammen med børnene. Hertil kommer dem, der er i decideret misbrugsbehandling. Det er et tal derudover.

Hvis samtalegrupper for børn og pårørende-samtaler bliver en naturlig del af behandlingsforløbet for de voksne, vil nogle af de barrierer, der er for modtagelsen af sådanne tilbud, blive fjernet. Det synes jeg er vigtigt at man er opmærksom på. For den usikkerhed og reservation, der kan være fra forældreside i forhold til at give tilladelse til, at deres børn indgår i grupper, hvor der tales åbent med andre om problemerne, om, hvordan det er at leve med sygdommen eller misbruget, vil kunne mindskes, når det er en integreret del af behandlingsforløbet. Foræl-

drenes accept er væsentlig for børnenes udbytte, så derfor er det et meget væsentligt forslag.

Jeg synes, det er vigtigt at slå fast, at amterne i dag ikke har økonomien til at etablere tilbuddet. Jeg ved, at Vestres ordfører taler, som om amterne bare frit kan hive penge op af posen. Men sådan ser virkeligheden altså ikke ud.

Derfor ser Enhedslisten med tilfredshed på, at forslaget indebærer en ekstrabevilling, så der i alt bliver afsat 100 mio. kr. til formålet i stedet for de 20, der i dag er afsat via satspuljen. Efter Enhedslistens opfattelse vil det være en investering, der tjener sig ind i det lange løb i form af bedre helbred og livsvilkår for børnene.

Vi deler ikke den meget snævre økonomiske betragtning, som regeringen har i den her sammenhæng.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Tove Videbæk som ordfører.

Tove Videbæk (KD):

Jeg synes, det er et meget sympatisk forslag, og jeg er enig med forslagsstillerne i, at det ville være godt med de her konkrete forslag om pårørendesamtaler på psykiatriske afdelinger, om besøgsværelser og om oprettelse af børne- og ungegrupper osv. både i amtligt og privat regi. Det kan vi kun sige er gode ideer.

Også Kristendemokraterne ønsker at skabe bedre vilkår for børnene og de unge, og det gælder ikke mindst udsatte børn og unge, for de er nogle af samfundets mest udsatte. Det er børn, der har forældre, der lider af et narkotika- og/eller alkoholmisbrug, eller som er ramt af en alvorlig psykisk lidelse.

Disse børn har brug for, at der særlig bliver taget hånd om dem, så de bliver i stand til at forholde sig sundt til situationen, og så de udrustes til at klare sig godt videre i livet. Det er klart, at i alle situationer, hvor forældre indlægges til behandling, især for psykiske sygdomme eller for alkohol- eller stofmisbrug, bør der jo spørges, om der er børn hjemme, og der skal tages hånd om børnene.

Med dette forslag rettes fokus på et af de områder, der desværre hidtil har været ret forsømt, nemlig mod de problemer, der opstår, når en af forældrene er psykisk syg, eller når en af forældrene er alkohol- eller stofmisbruger. Et eller andet sted i samarbejdet mellem kommuner og amter og stat har det simpelt hen kikset, så børnene og de unge og deres familie har stået tilbage uden hjælp til at håndtere hverdagen.

Børn og unge med psykisk syge forældre har behov, som kræver særlig bevågenhed i daginstitution, i skole, i fritidsklub og bestemt også, når de er sammen med deres forældre i hjemmet eller på behandlingssteder. Det gælder om at skabe fysiske rum, hvor der er plads til at mødes også på det sociale og mentale plan.

Der er behov for bedre tværfagligt og tværsektorielt samarbejde i forhold til disse udsatte børn. Der er alt for stor risiko for, at disse børn ikke får den tilstrækkelige støtte, hvis det tværfaglige og tværsektorielle samarbejde ikke fungerer. Der er behov for et tæt samarbejde mellem de amtslige myndigheder, som har ansvaret for voksnes problemer, og kommunerne, der har ansvaret for børnene. Også børn af alkohol- og narkotikamisbrugere har nogle særlige behov.

Det er vigtigt at være opmærksom på, at hvis én i et forældrepar har et alkoholproblem, jamen så er det familien, der har et alkoholproblem, og det er altså blevet til et familieproblem.

En undersøgelse fra Odense Universitet viser, at mere end en tredjedel af alle alkoholpatienter er vokset op i hjem med alkoholproblemer, og det anslås, at op imod 100.000 børn vokser op i sådanne familier, hvor den ene af forældrene har et problem. Disse børn får et dårligere liv, større psykiske og sociale problemer og har større risiko for selv at udvikle misbrug end andre børn. I mange familier fortier man alkoholproblemet, og hvert familiemedlem påtager sig sin nødvendige rolle for at få det hele til at køre og se pænt ud på overfladen.

Kl. 15.00

Desværre har alkoholbehandling hidtil primært været individorienteret, rettet mod personen med alkoholproblemet, men vi er nødt til at få øjnene op for, at hele familien bliver ramt og trænger til hjælp. Derfor støtter vi principielt også op om ideerne og tankerne bag det her forslag, og derfor var vi også med til at støtte, at der blev afsat 20 mio. kr. på satspuljen og 50 mio. kr. i psykiatraftalen til en styrket tværfaglig indsats over for børn af misbrugere og sindslidende. Det er penge, der bl.a. skal bruges til at etablere samtalegrupper som et landsdækkende tilbud til børn, der har forældre med psykiske problemer, eller som har et misbrug.

Men på den baggrund kan jeg egentlig ikke lade være med alligevel at undre mig lidt over, at forslaget fremsættes, for vi har jo sammen i fællesskab afsat penge til det her gode formål, og jeg synes da egentlig, at vi skulle vente og se, hvordan de her initiativer, som bliver søsat, vir-

ker. Det her med, at man trækker initiativer fra satspuljen ind i Folketingssalen og siger, at nu vil vi behandle dem herinde, og så vil vi i øvrigt have mere af samme slags, og det skal være nu, er der et eller andet ved, som jeg ikke kan lide.

Jeg synes da, vi skal give de initiativer en chance og se, hvad de kan, inden vi griber ind og vil gøre noget andet eller have mere af samme slags.

Men vi har helt klart fuld sympati for tankerne og ideerne, og jeg vil også sige på lige fod med Dansk Folkepartis ordfører, at jeg håber, at det her forslag kan blive indarbejdet i de initiativer, som tages på baggrund af og sammen med de midler, som allerede er afsat.

Så jeg håber, at vi kan nå det hele på en gang. Men jeg er alligevel sådan lidt loren ved det, som man siger i Jylland.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Margrethe Vestager.

Margrethe Vestager (RV):

Det er selvfølgelig en skam, at fru Tove Videbæk er blevet loren ved om ikke forslaget så i hvert fald processen, for det er jo bestemt ikke meningen.

Men det, som sådan set er endnu mere tankevækkende, er, at den gode diskussion og de gode ord, som blev en del af satspuljeforliget, ikke kan genfindes i nogen af de borgerlige ordføreres ordførertaler her i dag. Der stod nemlig ikke noget om vent og se. Der stod ikke noget om forsøg, og nu må vi se, hvad det bliver til, og nu må vi evaluere. Der står faktisk direkte: Derfor skal det for det første sikres, at der tages hånd om ..., at det for det andet sikres ..., og derfor skal det for det tredje generelt opprioriteres. ...

Vi taler om at sikre, og hvis man vil sikre noget, så laver man ikke forsøg, så venter man ikke på evalueringer; så finder man ud af, om den lovgivning, man har, faktisk er nok til, at man kan have en solid forventning om, at alle amter sørger for, at når en voksen kommer i behandling for et misbrugsproblem, når en voksen bliver indlagt for en alvorlig psykisk sygdom, så bliver der taget hånd om de børn.

Vi skal ikke kloge os på, om vi har fundet de rigtige ting at gøre, men når vi vælger udtrykket terapeutisk støtte, er det, fordi vi meget klart vil signalere, at det skal være en kvalificeret støtte, de børn får. Det skal være voksne, som ved præ-

cis, hvad det er, de har med at gøre, når de giver børn et tilbud om støtte.

Det er, fordi vi taler om en udsat gruppe, endog en særdeles udsat gruppe. Der er meget forskning, som tydeligt viser, i hvor høj grad forældrenes problemer går videre til børnene, enten direkte – at børn af alkoholikere også får et alkoholproblem – eller som andre typer sociale problemer, adfærdsproblemer, problemer med at falde til eller med at føle sig som en del af en større helhed.

Det er en radikal prioritet at sætte ind i forhold til næste generation og sige: Hvad kan vi gøre for at give de børn en reel mulighed for at forholde sig til den virkelighed, som er deres hverdag og virkelighed? Det er jo deres hverdag, og den er på mange måder sikkert god nok, selv om den er svær at håndtere. Det skal også respekteres i den støtte, der gives, at det nu engang er deres forældre, uanset at det er forældre, som sidder i meget dybe problemer. Der er det jo sådan, at nogle af forældrene har flere problemer på samme tid, ikke kun psykisk sygdom, men også alkohol- eller pillemisbrug eller andre typer misbrug.

Når jeg er meget glad for debatten i dag, er det af to grunde, dels bekræftelsen af, at det her er et centralt område, dels denne fremhævelse af, at initiativet er finansieret. Det gør tingene meget lettere, for som oftest har vi jo det modsatte problem, nemlig at vi ikke har penge nok.

KL 15.05

Vi har nu i dag fået at vide både af ministeren og af Venstres ordfører, at der er masser af penge på det her område, og derfor bør det ligge på den flade hånd at sørge for, at det faktisk bliver sikret, at amterne giver det tilbud, som der skal til.

Derfor har det også undret mig, at man ikke bare har sagt: Ja, vi synes, det er en god idé, vi støtter forslaget, men vi håber selvfølgelig, at regeringen kan komme først med dens måde at sikre, at børn bliver givet de her tilbud overalt i landet. Som ordførerne for regeringspartierne sagde, er det jo altid rart, at regeringen er først, sådan er det, og det er også helt i orden, men man har i stedet for hængt sig i detaljer; man har sagt, at terapeutisk støtte er spild af terapeutisk arbejdskraft; man har sagt, at hvis der skal gives et tilbud, så vil alle partout tage sådan et tilbud.

Vi taler om børn, hvis forældre har en adfærd, som er dybt tabuiseret i det danske samfund, som ingen ønsker at tale om, som ingen ønsker at se på. Det, vi taler om, kunne f.eks. være et

forløb, hvor man gav en første samtale, hvis f.eks. faderen gik i alkoholbehandling eller moderen blev indlagt – som i fru Falcons eksempel – og det giver også socialforvaltningen mulighed for at vurdere, om der overhovedet skal tages initiativer, når man bliver klar over, at et barn er i den situation.

Så vil man selvfølgelig blive klar over, at nogle børn har et fremragende netværk, har evne til selv at håndtere de her problemstillinger, ligesom man vil kunne vurdere, om initiativet skal fortsættes, hvis behovet er der.

Det, som er afgørende for os, er, at de ting, som amterne tilbyder, har en kvalitet, som gør, at man faktisk kan gøre en forskel for de børn. Vi har foreslået nogle forskellige ting, som i vores vurdering vil gøre en stor forskel, fordi man har konkret erfaring med dem i de forskellige amter.

Derfor er vi meget glade for den støtte, som er kommet rundt omkring. Vi havde egentlig haft den forventning, at fru Tove Videbæk ikke ville have haft nødig at blive loven ved sagen, for vi troede, at det ville være et ekspeditions-spørgsmål, og at man ville erklære, at eftersom man havde indgået satspuljeforliget, og man havde erklæret, at man var villig til at sikre det her over hele landet, så kunne vi meget hurtigt gå videre til næste punkt på Folketingets dagsorden.

Men det, vi har hørt i dag, viser jo, at vi bliver nødt til at fortsætte. Vi bliver nødt til at fortsætte kampen for, at det faktisk ikke bliver afgørende, i hvilket amt far eller mor går i behandling. Her taler vi endda ydmygt kun om de børn, hvis forældre går i behandling. Her taler vi ikke om at møde børnene af alle de alkoholikere, som ikke er i behandling, eller de misbrugere, som ikke er i behandling. Den ambition har vi slet ikke.

Vi begynder lige så stille og roligt med de børn, som er så heldige, at deres forældre faktisk har erkendt, at de har problemer, og derfor vil gøre noget ved dem. De børn kan vi måske få en snak med og finde ud af, om de har brug for mere end det, en enkelt snak kan gøre. Det synes jeg skulle være det mindste, og det har alle ordførerne også udtrykt vilje til.

Venstres ordfører har også forklaret os, at det er finansieret, og så synes jeg også, man skal leve op til det, som er forpligtelsen, nemlig at sørge for, at alle amter faktisk tager det på sig; givetvis på forskellige måder, givetvis i forskelligt omfang, men vi vil have det bedre, hvis vi er sikre på, at det faktisk finder sted.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

Jeg forstod på fru Margrethe Vestager, at hun havde forstået min ordførertale sådan, at jeg og Kristendemokraterne ikke syntes, det var et godt forslag, og ikke ville være med på at sikre børnene de her muligheder. Så tror jeg, fru Margrethe Vestager har misforstået mig.

Jeg håber, at fru Margrethe Vestager kan huske, at jeg sagde, at vi støttede totalt op omkring det, og at det, som vi var loven ved og satte spørgsmålstegn ved, var selve processen. Det håber jeg at fru Margrethe Vestager har forstået.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det forsøgte jeg også at udtrykke i min indledning, men det vil bare ærgre mig, hvis en kluntet håndteret proces fra vores side ligesom smittede af på forslaget. Vi vil sådan set hellere have, at vi får en ret præcis udvalgsbehandling af det her, for det, som er forslaget ærinde, er jo bare det enkle, at amterne pålægges en pligt til at gøre det, som er fornødent i forhold til de børn, som bor i amtet, og i forhold til den gruppe forældre, som er i behandling enten i privat eller offentligt regi i det amt.

Det synes jeg har fået en god behandling, ordret af de borgerlige ordførere og kontant støttende af de øvrige partier. Det sætter jeg meget stor pris på.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

Men selv om vi nu ikke skal tale en hel masse om processen, fordi det er indholdet og de gode ideer, vi skal tale om, kan fru Margrethe Vestager så ikke forstå, at jeg synes, det er lidt underligt med processen, når nu vi får fastslået, at det faktisk er penge til alle de gode initiativer, vi gerne vil, og at vi har talt om, hvilke gode initiativer der skal fastsættes, og hvad der skal sikres osv.? Det har vi alt sammen besluttet under satspuljen. Synes fru Margrethe Vestager så ikke, vi skulle lade de ideer og initiativer blive ført ud i livet, så vi kan se på det, inden vi siger, at nu vil vi have mere af samme slags?

Kl. 15.10

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det kan sagtens være, at vi skal have forskellige slags. Det kan godt være, at vi skal gøre tingene forskelligt, alt efter om det er i Viborg Amt eller i

Roskilde Amt eller hvilken regionsenhed, det nu måtte blive. Det, som er dette forslags ærinde, er, at alle børn, hvis forældre går i behandling for misbrug eller en alvorlig psykisk sygdom, bliver mødt af en voksen, som vil give dem et tilbud om at få talt om den situation, de er i, og eventuelt lave et forløb, hvis barnet har brug for det. Det er sådan set forslaget ærinde.

Forslagets ærinde er ikke at sige: Det, som kører nogle steder, skal alle partout gøre, eller at det, som er sat i værk, vil vi skynde os at gøre over det hele.

Det, som er sat i værk, er givetvis udmærket. Der er amter, som gør det fortræffeligt. Der er også amter, som ingenting gør. Derfor er ærindet såmænd det enkle at sige: Det her er en opgave, som skal løses. Vi har respekt for, at den vil blive løst forskelligt. Vi har respekt for, at ting er sat i gang. Men vi vil bare gerne være sikre på, at det ikke er en geografisk tilfældighed, som afgør, om man faktisk som barn kan komme igennem den her situation og lære at håndtere det med en sund reaktion, i stedet for at det påvirker ens psyke og ens situation.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg vil bare lige have præciseret, om forslaget, sådan som jeg har læst det, også indebærer en anerkendelse af, at amterne ikke har en ubegrænset økonomi, og at det er på baggrund af deres pressede økonomi, at man også har peget på en finansiering. Er det korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det Radikale Venstre har sat sig selv i den vanskelige situation, at vi altid forsøger at finansiere vores forslag, fordi vi har den opfattelse, at vi på et tidspunkt vil få lejlighed til at gennemføre dem, og så er det nu engang mest hensigtsmæssigt, at det ikke er drømmetænkning, men at det er noget, der faktisk er finansieret.

Vi tror ikke, at man bare kan gøre dit og dat efter forgodtbefindende rundtomkring. Hvis man foreslår noget, som skal være landsdækkende, er der selvfølgelig også en DUT-forhandling med amterne, og så er det jo vigtigt, at der er en finansiering, for ellers står socialministeren jo i den meget dårlige situation, at der er en forventning fra Folketingets side, som amterne ikke ser sig i stand til at møde, og det ville jo ikke være pænt af Folketingets flertal at stille ministeren i den situation.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil gerne spørge fru Margrethe Vestager, hvordan hun synes processen er, at vi i satspuljeregi i fuld enighed aftaler, at vi afsætter 20 mio. kr. for at gøre noget på netop det her område, hvorefter der går et par måneder, og så fremsætter Det Radikale Venstre forslaget om ikke bare at bruge 20, men at bruge 80 mio. kr., som jo er det, der skal bruges, hvis det skal udmøntes lige præcis, som det står her i forslaget.

Så synes jeg bare, at så skal man da ikke fra Det Radikale Venstres side sige god for den aftale, vi laver i satspuljeregi, hvis det ikke er det, man ønsker. Hvis man ikke mener, at det er en fornuftig fremgangsmåde, må man da hellere lægge kortene på bordet og sige: Der skal afsættes 80 mio. kr. til sådan et forslag.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu ved jeg ikke, hvor meget Venstres ordfører har deltaget i den her type forhandlinger, men en forhandling går jo typisk ud på, at man ikke bare får det, man gerne vil have, men at man får noget, som er afbalanceret i forhold til det, en masse andre også gerne vil have. Der er mange ting, der skal finansieres via satspuljen, og vi kunne komme så langt som 20 mio. kr. den her gang, men det skal Det Radikale Venstre ikke alene have æren for, overhovedet ikke. Vi forsøgte at inspirere gode kolleger i kredsen, og der er mange, som er optaget af det her, som behandlingen i dag jo også har vist.

Når vi er optaget af at fremsætte det som beslutningsforslag, er det, fordi vi gerne vil have bekræftet, at man faktisk ikke bare synes, at det her skal være noget, man kan gøre, hvis man har mulighed for det og kan få en ansøgning igennem en eller anden pulje, men at man faktisk gør det som en integreret del af den måde, man tilrettelægger sin alkoholbehandling, sin psykiatriske behandling på. Derfor synes vi, det er relevant at følge det op.

Når det vækker undren hos os, at der bliver holdt de ordførertaler i dag, bl.a. af Venstres ordfører, er det jo, fordi man tøver, man afventer, man gør det ene, man gør det andet, når det står i aftalen, at det skal sikres. Jeg havde da forventet, at ministeren og ordførerne ville sige: Vorherre bevares, Det Radikale Venstre, her sidder vi og skriver på lovforslag om det samme, og så kommer I med et beslutningsforslag. Men nej, vi har fået at vide, at nu må vi vente og se.

Kl. 15.15

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Det kan godt være, at jeg er forholdvis ny og på den måde ikke kan fremdrage lange erfaringer fra forhandlingsforløb i satspuljekredsen, men jeg har dog deltaget i sådanne forhandlinger, og jeg kan bare undre mig over, at Det Radikale Venstre kommer med sådan et forslag, når de har skrevet under på en aftale, der jo netop siger, at Socialministeriet i dette folketingsår foretager en vurdering af, hvorvidt og i givet fald hvordan en forbedret faglig indsats kan understøttes af lovgivningsinitiativer, og forelægger resultaterne heraf for satspuljekredsen.

Det ønsker man så ikke at afvente. Nu fremsætter man sit eget forslag og mener, at det så er det evigt saliggørende, og at det er den måde, vi så kan forbedre indsatsen på.

Jeg synes bare, man skal afvente resultaterne af de projekter, vi har kørende, for netop at få den bedst mulige effekt af de tiltag, vi sætter i gang.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu er det jo sådan, at satspuljeforhandlingen foregår i en lukket kreds. Det, der foregår der, foregår i et lukket forum. Det vil sige, at offentligheden ikke har nogen adgang til at finde ud af, hvordan diskussionerne foregår der. Det er også sådan i det lukkede forum, at ikke alle Folketingets partier er med i det.

Det her er et område, som Det Radikale Venstre faktisk tror er ret vigtigt; at det vil gøre en stor forskel for de børn, som er berørt af det; at man, som fru Tove Videbæk sagde, får fokus flyttet fra, at et alkoholproblem er den enkeltes problem, til, at det er familiens problem.

Det kan godt være, at det havde været mere praktisk for Venstres ordfører eller for regeringen, at vi ikke havde fremsat det her forslag, men det havde været mere i tråd med den forestilling, der var i satspuljekredsen, at man fra Venstres side havde sagt: Ja, vi vil gerne være med til at sikre det her; ja, vi vil gerne gøre det via lovgivning, men Det Radikale Venstre må vente, til den undersøgelse er klar.

I stedet for siger man: Vi vil vente på de forsøg, der er sat i gang, vi vil se på, vi vil evaluere. I stedet for at gøre det, som jeg faktisk mener man aftalte. Nu oplever jeg, at Venstre vakler.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 94:

Forslag til folketingsbeslutning om en fast øvre grænse for antallet af børn pr. voksen i puljeordninger.

Af Lotte Bundsgaard (S) m.fl.
(Fremsat 11/12 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henriette Kjær):

Dette beslutningsforslag pålægger regeringen inden udgangen af 2004 at tage de nødvendige lovgivningsmæssige initiativer med henblik på at fastsætte en øvre grænse på fem børn for hver voksen i en puljeordning, svarende til servicelovens regler for den kommunale dagpleje.

Det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at forslagsstillerne har to mål med beslutningsforslaget. Beslutningsforslaget sigter på, at de normeringsregler, der gælder for den kommunale dagpleje, også skal gælde for puljeordningerne, og at kvaliteten af pasningen i puljeordningerne hermed forøges, så forældrenes tryghed ved at anvende denne form for pasningstilbud bliver øget.

Puljeordningerne kom ind i lovgivningen i 1990, så det er altså ikke nogen ny ting. Formålet med puljeordninger er at give mulighed for en bredere vifte af dagtilbud, end kommunen selv kan tilbyde forældrene. Samtidig skal der være mulighed for, at puljeordningerne kan udvikle sig forskelligt efter de lokale ønsker, der måtte være.